

Slovanski gostje v Ljubljani. Zadnje tedne smo v Ljubljani spet imeli nekoliko odličnih gostov slovanskih. Videli smo českega pesnika g. Mokrega, ki se je vrlo zanimal za literarne razmere naše; videli smo poljskega pisatelja g. Antonija Donimirskega iz Torana na Pruskem, bivšega poljskega poslanca na državnem zboru nemškem, zdaj bivajočega v Varšavi; videli smo napósled poljskega novinarja g. viteza Smolskega. Vsi ti gospodje so se natančno poučili o naših literarnih, narodno-gospodarskih in socijalnih odnošajih ter so obétali, da bodo po českih, oziroma poljskih listih pisali o Slovencih in takó pospeševali medsebojno spoznavanje slovanskih narodov.

Slomškovi zbrani spisi. Čitatelje svojega lista opozarjamo na denašnji inserat g. Mih. Lendovška, vikarja v Ptuj. Po znižani ceni — za neznatnih 1 gl. 90 kr. — vrli izdavatelj Slomškovih zbranih spisov prodaje tri krasne knjige slovenske: 1. pesni, 2. basni, 3. životopise. Slomškovih spisov ne bi smeli pogrešati v nobeni poštenoslovenski hiši, a vendar čujemo, da se knjige kaj počasi razpečavajo, kar ni posebno lépo za nas. Pri istem gospodu dobivajo se tudi „Val. Orožnovi spisi“ po 50 kr. broširan izvod.

Preširnova ura. V „Ljubljanskem Zvonu“ (II. 8, 467) pripoveduje g. prof. T. Zupan, da je bila Preširnova žepna ura po pesnikovi smrti na javni dražbi v Kranji za 10 gl. prodana. To je zmota. V ustnem testamentu, katerega je dr. Preširen 6. februvarja 1849. leta naredil pred pričami: Matevž Mayr, Anton Achtschin in Valentin Čemžer in katerega je 15. februvarja 1849. l. sub/. c. kr. okrajna sodnija Kranjska v zapisnik vzela, pravi Preširen: „Auch die goldene Sackuhr soll obigen zwei Kindern der Jelovšek gehören“. Preširnova ura je tedaj podedoval njegov sin in po njega smrti Preširnova hči Ernestina, katera jo je hranila do l. 1855. A to leto se je Jelovškovim tako slabo godilo, da je Ernestinina mati pesnikovo zlato ura izročila ljubljanskemu advokatu dr. Rudolfo, váruhu Preširnovih otrok, in ta jo je svojemu pisarju prodal za 20 gl. To poročilo nam prihaja od tako zanesljive strani, da mu ni možno oporekati.

Poslednji „Kranjski Čebelar,“ preč. g. dr. Jarnej Levičnik, dekan pri Sv. Mohorji na Koroškem, obhajal je 5. avgusta svojo zlato mašo. Porójen 15. avgusta 1808. leta v Železnikih, bil je v duhovnika posvečen 5. avg. 1832. leta. Novo mašo je pel isto leto v nedeljo po sv. Jarneji v farni cerkvi domačega kraja, kjer je obhajal tudi l. 1857. ravno isto nedeljo sreberno sveto mašo; zlato mašo pa je opravil na tihem v št. mohorski podružni romarski cerkvi „Maria Thurn“. Bog nam prečestitega gospoda zlatomašnika, pesniškega veterana slovenskega, poslednjega živečega „Kranjskega Čebelarja“ zdravega in krepkega ohrani še mnogo lét!

Po „Zgodnji Danici“.

„Matica Hrvatska“ zbirala je več lét narodno blago, katero je zdaj ukrenila na svetlo dati. Na razpolaganje so jej ogromne zbirke, katerim je za urednika imenovala — kakor smo zvedeli iz privatnega vira — gg. prof. F. Petračiča in prof. T. Maretića. — Tudi naša Matica ima mnogo narodnega blaga nabranega in skrajni čas je, da se stvar zgotovi in izdá. Jediní Slovenec ki bi bil vrhu prof. Kreka temu delu sposoben, je g. profesor Matija Valjavec v Zagrebu. Do njega naj se Matica obrne in potem se nam je nadejati, da pride v kratkem naše narodno blago izvrstno urejeno v tisek.

M. M.